

PEDRO LEMEBEL
STRAH ME JE, TORERO

**NASLOV ORIGINALA
TENGO MIEDO TORERO
PEDRO LEMEBEL**

COPYRIGHT © PEDRO LEMEBEL

Izdavač:
Imprimatur d.o.o.
Miše Stupara 4
Banja Luka
info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Marija Pejić, Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Dragana Vasić

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 500

Godina: 2023.

ISBN: 978-99976-53-42-0

Distributer za Srbiju:
BIBLIONER d.o.o.
Dunavski kej 12, 11000 Beograd
office@biblioner.rs
011/3284-094, 066/802-13-32

Pedro
Lemebel

STRAH
ME JE,
TORERO

Prevod:
Dragana Bajić

OVA KNJIGA JE nastala od dvadeset stranica napisanih krajem osamdesetih, a godinama su bile zaturene među lepezama, čipkanim čarapama i kozmetikom koja je u njima karminom umrljala krasnopisana slova romanse. Evo me gde predajem ovu priču i s gorućim žarom je posvećujem Mirni Uribe (devojci Mirni), malom ezoterijskom epicentru, koja je svojom pesničkom opuštenošću odagnala veće progona. Sesiliji Taubi (La Sesi), našoj zaljubljenoj junakinji. Kristijanu Agurtu (Mršavku). Hajmeu Pintu (Huliju). Olgi Gahardo (Olgi). Huliju Geri (Patku), srce mi se steže pri pomisli na njegove pitome oči i izgled svelog karanfila izrešetanog mecima CNI-ja* u stanu u Olimpijskom gradu. Orijani Alvarado (Huliji). Starki iz radnje, nepovnljivoj tračari, ali onoj što je grobno ćutala pri ispitivanju. Kao i kući u kojoj su u purpurnoj noći onih vremena lepršale električne utopije.

* Central Nacional de Informaciones, Nacionalna centrala za informisanje, obaveštajna služba koja je sprovodila progone, otmice, mučenja i ubistva političkih protivnika na celoj teritoriji Čilea za vreme vojne diktature generala Augusta Pinočea. (Prim. prev.)

KAKO RAZGRNUTI KOPRENU sa prošlosti, progorelu zavesu koja leprša kroz otvoren prozor one kuće u proleće osamdeset šeste godine, obeležene zapaljenim gumama koje se dime na ulicama Santijaga opsednutog patrolama. Santijaga koji se polako budi lupanjem u šerpe i sevanjem pri nestanku struje; emitovanjem puštenim kroz vazduh, kroz kablove, kroz električnu iskru. Onda potpuni mrak, svetla blindiranog kamiona, stoj tamo, govornaru, pucnji i trk strave, kao metalne kastanjete što komadaju filcane noći. Te mrtvačke noći iskićene kricima, neumornim „I pašće”, i tolikim, tolikim upravo pristiglim saopštenjima prošaputanim u odjek „Radio kooperative”.

U to vreme je na uglu stajala dotrajala kućica, trospratnica sa samo jednim glavnim stepeništem, koje je vodilo do krova. Otuda se mogao videti grad u polusenci ovenčanoj mutnim velom baruta. Bio je to golubarnik, s tek jednom ogradom da se prostru čaršavi, stolnjaci i gaće podignute rukama marimbe* one Ludaje**

* Muzički instrument iz porodice udaraljki, prenet iz Afrike u Južnu Ameriku. (Prim. prev.)

** Ludaja je prvobitno bilo pogrdno ime za feminizirane muškarce. Međutim, Lemebel i drugi autori koji se bavili i bave se socijalnom tematikom redefinišu značenje u siromašne, marginalizovane, feminizirane, travestite Latinoamerikanke. (Prim. prev.)

od Prekoputa.* Kad bi izjutra držala otvorene prozore, pevušila je „Strah me je, torero, strah me je da ti u predvečerje smeh ne odleprša”. Ceo kraj je znao da je novi sused bio takav, verenica bloka odveć oduševljena tim trošnim zdanjem. Ženskasto naboranje veđa koje je došlo da pita da li se ta zemljoprotresena ruševina na uglu izdaje. Ta kulisa koju je održao samo gradski uspon iz boljih vremena. Tolike godine zatvorena, tako puna miševa, običnih i slepih, i duša koje je ludača neumoljivo iselila s pajalicom u ruci, s metlom u ruci, kidajući paučinu snagom falsetskog pederu dok peva Luća Gatiku iskašljavajući „Ljubi me silno”^{***} sred oblaka prašine i koještarija zapalih u slivnik.

Fali joj samo verenik, sašaptavale su se stariće na pločniku prekoputa prateći njene pokrete kolibrija na prozoru. Ali simpatičan je, govorile su slušajući njegove staromodne napeve, klimajućí glavom u taktu tih jučerašnjih pesama koje su budile celu četvrt. Ta kliktava muzika što bi izjutra dizala iz kreveta zanoćile muževe, lenju decu koja se sklupčavala među čaršavima, loše đake koji nisu hteli da idu na časove. Povik „Aleluja” koji je pevala Sesilija, pevačica novog talasa, bio je jutarnji poziv

* U originalu ime glasi *Loca del Frente*; reč *frente* je polisemična i između ostalog, kao prilog, može da znači ispred, prekoputa, a takođe znači front, pri čemu se misli na „Rodoljubivi front Manuel Rodrigues” („Frente patriótico Manuel Rodríguez”). Opređelili smo se za prevod Ludaja od Prekoputa, jer stanuje u kući prekoputa radnje, pa je tako zovu susetke, a u romanu će se dalje videti šta je sa drugim značenjem. (Prim. prev.)

** Original: „Bésame mucho”. (Prim. prev.)

na ustajanje, poj petla u osvit, muzički krik koji je ludaja puštala do daske. Kao da je s celim svetom htela da podeli prenemaganje u stihovima koji su odlepljivali komšije iz sna onim: „A... a tvoja ruuka uuuzeće moooju”.*

Tako je Ludaja od Prekoputa za vrlo kratko vreme postala deo društvenog zverinjaka srednjeg sloja Santijaga, koji se češao od buva između nezaposlenosti i četvrt kile šećera uzimanog u prodavnici na veresiju. U bakalnici iz kraja, epicentru naklapanja i komentara o političkoj situaciji u zemlji. O ishodu poslednjeg protesta, izjavama opozicije, pretnjama Diktatora, sazivima za septembar. Sad će to biti, najdalje u osamdeset šestoj, to je ta godina. Svi u park, na groblje, sa solju i limunom da se izdrže bombe suzavca, i tolika, tolika saopštenja u štampi koja su neprestano grmela s radija.

ZADRUGA POZIVA. MANOLA ROBLES IZVEŠTAVA.

No, ona nije bila u toku s političkim događanjima. Pre će biti da se plašila slušanja tog radija koji je pružao same loše vesti. Radija koji je svuda odzvanjao s protestnim pesmama i onom svirkom upozorenja na opasnost, od koje se svima srce stezalo. Ona je radije slušala emisije sećanja: „U ritmu srca”. „Za one što behu mlađani”. „Noći u predgrađu”. I tako je provodila čitava popodneva vezući ogromne stolnjake i čaršave za neku matoru aristokratkinju koja joj je dobroano plaćala za paučinasti zanat njenih ruku.

* Stih iz pomenute pesme „Aleluja”. (Prim. prev.)

Ta prolećna kuća iz osamdeset šeste bila je njena slabost. Možda jedino što je volela, jedini sopstveni prostor koji je Ludaja od Prekoputa u svom životu imala. Otuda se trudila da njene zidove ukrasi kao svadbenu tortu. Prekrila je krovne vence slikama ptica, lepeza, puzavicama s nezaboravkom i šalovima iz Manile* koji su visili s nevidljivog klavira. Tim resama, čipkama i suknjama od tila koje su obavijale kutije korišćene kao nameštaj. One preteške kutije čije je čuvanje naložio mladić koga je upoznala u prodavnici, onaj momak dobričina koji ju je zamolio za uslugu. I rekao joj da su to bile samo knjige, jedino zabranjena literatura, rekao joj je to onim ustima vlažnog ljljana. S tako muževnom bojom glasa da nije mogla da odbije, a odjek tih usta je nastavio da odzvanja u njenoj glavici krepke ptice. Čemu onda dalje ispitivanje kad je rekao da se zove Karlos ne znam šta, da studira ne znam šta, na ne znam kom univerzitetu, pa joj je pokazao neku karticu toliko brzo da nije ni pogledala opčinjena modrinom njegovih očiju.

Prve tri kutije joj je ostavio u hodniku. No, ona je uporno tvrdila da tu smetaju, da ih unese u spavaću sobu kako bi ih koristila kao noćni stočić i da ima na šta da stavi radio. Ako nije preterano što to tražim, jer radio mi je jedino društvo, rekla je zaručenevši se s izrazom jagnjeta bez majke, gledajući sitne kapi znoja koje su mu rosile čelo. Ostale je rasporedila u praznom prostoru svoje mašte, kao da oprema filmski set govoreći: „Ovde, Karlose, ispred

* Velika kvadratna svilena marama, s dugim resama i bogato izvezena dezenom s cvećem i pticama, koristi se kao ogrtač. (Prim. prev.)

prozora. Ne, Karlose, tako spojene, ne, liče na kovčege. Bliže sredini, Karlose, kao niske stočiće. Ne uspravno, Karlose, bolje položene ili postrance, Karlose, da se odvoje prostori. Gore, Karlose, više desno, izvini, htela sam da kažem levo. Jesi li se umorio? Hajde da se malo odmorimo. Hoćeš li kafu?" Tako je, zujeći kao bumbar, letela po kući zaogrnutu svojom stolom reći: Da, Karlose. Ne, Karlose. Možda, Karlose. Verovatno, Karlose. Kao da ponavljanjem imena veze slova u vazduhu uljuljkivanom u odjeku njegove blizine. Kao da se papučica tog homojezika upela da ga imenuje, zove, liže, da iskušava te slogove, žvače to ime ispunjavajući se cela tim toliko dubokim Karlosom, imenom toliko širokim da se sva pretvara u uzdah, ušuškana između K i A tog Karlosa, koji svojim prisustvom osvetljava celu kuću.

Za sve to vreme pristizale su kutije i kutije, sve jedna teža od druge, a Karlos ih je nosio svojim muževnim mišićima. Dok je Ludaja izmišljala nov nameštaj za ukrase od navlaka i jastučića koji su kao pod majčinskom suknjom skrivali tajnu sarkofaga. Posle su došli sastanci, u ponoć, u zoru, kad je četvrt hrkala, a kapela ispuštala gasove koji su iz zadnjica slobodno grmeli Marseljezu sna. Usred pljuska, cedeći se, pristizali su Karlosovi prijatelji na sastanke na krovu. A jedan bi ostao na čošku praveći se nevešt. Karlos joj je za njih tražio dozvolu škiljeći onim svojim očima risa. To su mi drugovi s fakulteta i nemaju gde da uče, a tvoja kuća i tvoje srce su tako veliki. Kako onda da ga odbije kad se od crnpurastog sva rastopi, oznoji se čim joj se približi. Sem toga, momčići koje je mogla da vidi bili

su vaspitani mladići lepog izgleda. Mogli su da prođu kao prijatelji, mislila je dok im je posluživala kafu popravljajući sjaj na usnama vrhom jezika, pevušeći ljubavne balade s radija: „Ti si me navikla i zato se pitam”, pa sve one praznjikave fraze koje su remetile usredsređenost grupe na misaonu strategiju. Onda bi joj oni ukidali nadahnuće menjajući stanicu i podešavajući na onaj užas od vesti.

KOOPERATIVA POZIVA: ŽESTOKI SUKOBI NA BARIKADAMA U OVOM TRENUTKU SU ZABELEŽENI NA AVENIJI BERNARDO O'HIGINS

Kad bi dunuo blagi avgustovski lahor, kuća bi postajala prijatna. Kao scenografija „Cvetnog venjka”,** improvizovana s odbačenim stvarima i žudnjom za holivudskim pečatom. Orientalni saraj zasvođen tendom od krep-svile sa starim krojačkim lutkama, ali doteranim kao anđeli apokalipse ili centurioni-čuvari te fantazije ludog homotulipana. Kutije i kutijetine postale su udobne fotelje, stolice i divani na kojima bi šaćica njenih prijateljica pešovanki istezala svoje kosti u nekoj od kućnih posjeta. Malobrojne ludaje koje su dolazile na čaj i povlačile se pre nego što dođu „gospodini muškarci”, zbijale

* Bolero „Ti si me navikla” („Tú me acostumbraste”) iz 1955, kubanskog kantautora i pijaniste Franka (Fransiska) Domingesa. (Prim. prev.)

** Muzičko-scensko delo čileanske autorke Isidore Agire, za koje je muziku napisao jedan od najznačajnijih kompozitora čileanske popularne muzike Fransisko Flores del Kampo. Radnja je smeštena na početak XX veka i bavi se sukobom nižih i viših društvenih klasa. (Prim. prev.)

su šalu i navaljivale da upoznaju taj arsenal zadivljujućih mišića gospodarice kuće. Ali ona, nimalo naivna, skupljala bi šoljice, tresla mrvice i ispraćala ih do vrata govoreći da momčići ne žele da upoznaju još guza.

Tako su okupljanja i defilei muškaraca kroz nakićenu kuću postajali sve češći, iz dana u dan sve užurbaniji, gore-dole po rasklimatanom stepeništu koje je pretilo da se uruši pod muškim koracima. Ponekad čak ni Karlos nije mogao da se popne na krov, pa ju je pričom zamajavao da ne bi videla neke prikrivene posetioce. Čak ni on nije mogao da učestvuje u tim sastancima i zatvarao joj je prolaz kad ih je ljubazno radoznala nudila kafom. Jer mora da su tamo gore umirali od zime, govorila bi gledajući Karlosovo nepotkupljivo lice. Sem toga, zašto ne smem da se popnem kad je to moja kuća? Onda bi Karlosu opala budnost, pa bi uzimajući je za mišice pronicao u nju onim sokolovim okom s golubijom nevinošću. To su muške stvari, ti znaš da ne vole da im se smeta kad uče. Imaju važan ispit, uskoro će završiti. Hajde, sedi da pričamo.

Karlos je bio tako dobar, tako mio, tako ljubazan. A ona je bila tako zaljubljena, tako obuzeta, pa je po cele noći mesečarila razgovarajući s njim dok se sastanci ne bi završili. Dugi sati ćutanja i posmatranja njegovih umornih nogu zaboravljenih na ciklama-ružičastom satenu jastučića. Baršunasto ćutanje koje bi malo-malo pa okrznulo njen plavičast neobrijani obraz. Zgusnuto ćutanje dok je klanjao glavom od umora koji će ga oboriti. Ćutanje kao perce, olovno teška glava mu je padala, a

ona brižna, ona sva u pamuk pretvorena, sušta nežnost, postavila bi mu penasti jastuk da ga namesti. Onda ona ganutost, ona lepršavost, ono paperje od ljubavničke rukavice koje bi primičući se njegovom licu htelo da ga dotakne. Onda trzaj, grčenje od električnog dodira koji ga budi, podiže i navodi da sa strane nešto hitno potraži dok pita: „Šta bi? Šta se desilo?” „Ništa, zaspao si, hoćeš li ćebe?” „Dobro. Još nisu završili? Nemoj da me pustiš da spavam, pričaj mi o sebi, o svom životu. Imaš li još kafe?”

Tako odvojeni kulisama od dima, od pušenja i udisanja bdenja, ona je tkala čekanje, povezivala linije sećanja, sitne prolazne uspomene sa ženskastim prevojima tonova u glasu. Odlomci o kuplerajskim lutanjima po bezimenim sokacima, po prljavim ulicama što za sobom otupelo vuku ono „tropska staza”. Njegov ženstveni ritam u talasanju noći, prigodno kresanje s nekim pijancem, parom u igri, podrška njegovoj sudbi na nekoliko sati, za nekoliko novčića, za deljenje te hladnoće siročeta pri svakom toplom snošaju. Sa svakim skitačkim očešavanjem koje se glačajući zlu kob životu sveti seksom. A posle, neke napete gaće, neka zaboravljena čarapa, neka prazna boca bez poruke, bez pravca, i ostrva, i blaga, i mape prema kojima bi krenulo njeno lastavičje srce. Njeno zgrčeno srce deteta-kolibrija, siročeta odmalena, kad mu je umrla mati. Njeno ustreptalo srce veverice prestrašene očevom vikom, šibanjem po stražnjici obeleženoj vaspitačkim kaišem. Govorio je da će od mene napraviti muškarca, da me zato bije. Da neće da se sramoti ni da se svađa s prijateljima iz sindikata kad mu viču

da sam mu ispao naopak. Njemu, takvoj muškarcini, takvom ženskarošu, tako veštom s kurvama, tako pijanom kad se onda vaćario. Tako vatrenom slonovskom telu nad mojim dok me probada, davi u polutama one sobe, mene koji očajnički lepršam krilima kao pile nataknuo na kolac, kao očerupano ptiče, bestelesno i bez hrabrosti da se odupre silini zarivanja njegovog čvrstog uda. A potom isto gnušanje zbog nesećanja, ista zaboravljena čarapa, isti čaršav pokapan crvenim laticama, isto pečenje, ista S.O.S. prazna boca, brodolomna u ružičastoj vodi umivaonika.

Ja sam bio guzolovsko parče koje mu je majka ostavila kao kaznu, govorio je. Zato je sa mnom bio čvrste ruke i terao me da se tučem s drugom decom. Ali nikad nisam mogao da se odbranim, čak ni od manjih od sebe, svejedno su me udarali i pobednički trčali s krvlju iz mog nosa na svojim pesnicama. Iz škole su ga zvali nekoliko puta da me vodi kod psihologa, ali on je to odbijao. Profesorka je govorila da bi lekari mogli da mi glas učine dubljim, da bi samo lekari mogli da očvrsnu taj hod kao po jajima, te sitne uglađene korake koji su deci bili smešni i njoj remetili čas. Ali on bi odgovarao da je to čista budalaština, da će me samo odlazak u vojku popraviti. Zato je, kad sam napunio osamnaest godina, otišao da me upiše i razgovarao s jednim narednikom, svojim prijateljem, da me prime u puk. Karlosu je san iščilio i ispijao je kafu pognute glave. Pa jesi li onda odslužio vojni rok, pitao je gledajući u ruke spuštene na kolena poput dve ševe. Jesi ti lud, ni u snu. Zato sam otišla iz njegove kuće i

više ga nikad nisam videla. Zvuk koraka u potkrovlju označio je kraj sastanka. Sutra ćeš mi ispričati drugi deo, rekao je Karlos tobože u potaji, dok je ustajao i protezao se, tako visok da ga je ona odmerila odozdo nagore poigravajući se resama zavese.

*O mojoj prošlosti pitaš me kako je sve.
Al' pre no što zavoliš, treba imati vere.
Za ljubav dati život sâm, a ne mreti,
to je nežnost, ne ono što imaš ti-i.**

* Bolero „Veliko srce” („Mucho corazón”) Luisa Miguela.
(Prim. prev.)

PROLEĆE JE U Santijago stiglo kao i svake godine, ali ovo je došlo s treperavim bojama koje su se slivale niz zidove, s bojama žestokih grafita, anarhističkih parola, sindikalnih pokreta i studentskih marševa rasturanih vodenim topovima. Pri svakom naletu vode momci s univerziteta odolevali su prljavom mlazu drotova. Pa bi stalno iznova nasrtali molotovljevskom nežnošću zapaljenom od besa. Bombom bi prekinuli struju, pa su svi kupovali sveće, gomilali sveće, još sveća da zapale ulice i pločnike, da pamćenje zaspu žeravicom, da iskrama razveju zaborav. Kao da spuštaju rep komete ne bi li dotakla zemlju u čast tolikih nestalih.

Svake godine je bilo isto, toliko skupljanja snage za septembar, a posle se sve nastavljalo po starom. Od septembra do septembra obnavljačko talasanje nije uspevalo ni da zabrine tiranina, koji je svakog vikenda, dok su buktali protesti, u karavanu blindiranih automobila odlazio u svoj letnjikovac u Kahon del Majpu. U tom cvetnom klancu nedaleko od Santijaga, prolećno sunce je sijalo samo za njega, a on je čitao o vojnim strategijama Rimljana ne bi li pobunu držao pod kontrolom. U toj tišini posle oteranih češljugara, polusklopljenih očiju je slušao „Radecki marš”, klimajući glavom pri muklom prdenju horne, do zanosa uzvišen tim limenim vetrovima. U takvoj

hitlerovskoj nirvani radio i televizijski dnevnicima bili su zabranjeni, a naročito „Radio kooperativa” i njegovo marksističko tralala koje je pobunilo slabiće ove zemlje. Tu huškačku grupu levičara neradnika što su se provodili protestujući i podrivajući red. Nisu učili od toliko čestitih mladih, toliko radnika koji su podržavali vladu. Kao ona šaka radnika koja je popravljala put kad se predsednička kolona pela padinom Aćupaljas. U to vreme, obratite pažnju, tako kasno, gospodo, još su radili, ti momci koji su ih pozdravili skidanjem šlemova. To su pravi ljudi – oni su srce otadžbine.

Rano izjutra, zorom, u još uspavanoj četvrti, jedan automobil je stao pred kuću Ludaje od Prekoputa i nekoliko užurbanih udaraca zatreslo je na vratima. Ona, još u dubokom snu, skočila je iz kreveta poluobučena, sramežljivo se zaogrćući japanskim kimonom posejanim srebrnastom paprati. Nije to vreme da se budi jedna grofica, gundala je silazeći niz stepenište da otključa. Na pragu – Karlos sa još dva prijatelja, nose upadljivu metalnu cev i bez pitanja je unose. Ostavite je eto tu, promrmljala je zevajući i gledajući u čudnu stvar. Osetljivo je, to su svici supervažnih rukopisa. Više liči na kondom za dinosaurusu, upotrebiću je kao stub u dnevnoj sobi, pa je namignula Karlosu, koji je, dok se pozdravljao na vratima, pokušavao da joj kaže: posle ću ti objasniti. No, ona nije mogla da čeka, niti da gaji sumnju koja joj se već danima motala po glavi. Osim toga, nikad nije obećala da neće čeprkati po kutijama, ali ovo je bilo nešto drugo. Liči na podvodni torpedo, mislila je dok je skidala samolepljivu traku koja je držala poklopac. A ako je baš to? Od sumnje su joj se ukočili ženstveni prsti i zastali od

predosećanja. Ali ne, Karlos nije mogao da je laže, nije mogao da je prevari s tim tako umilnim pogledom. A ako jeste, bolje da ne zna, bolje da se napravi luda, najblesavija od svih ludaja, najtuplja, ona koja zna samo da veze i peva starinske pesme. Bolje da ponovo zalepi traku i zaboravi na sve. Bolje da nastavi sa svojom ukrasnom teatralnošću. Pa je zasukala rukave i odvukla teški valjak uz stepenice, do onog praznog mesta u dnevnoj sobi. Tamo je dobro pristajao, bio je u senci, za svaki slučaj. I završila je scenografiju ovenčavši blindiranu napravu saksijom veselih gladiola.

Kako izgleda? Primila ga je pokazujući mu čudnu ikebanu dok je guštterskom rukom milovala čelični oblik presvučen čipkom i tilom i mašnama od traka. Divno, i ne primećuje se šta je, odgovorila je samoj sebi nastojeći da ne gleda zabavnu zapanjenost u njegovim mrkim očima. Zaista se ne vidi šta je, promrmljao je uzbuđeno Karlos prilazeći nekoliko koraka, hvatajući je za krupne sapi kobile homocveta, privlačeći je na grudi u zagrljaj zahvalnosti, ostavljajući je ustreptalu, bez daha. Poput kakvog devojčurka zarumenelog kao trešnja, poput kakvog drevnog puža svijenog u njegovom naručju, na nekoliko centimetara od njegovog srca koje kuca tik-tak, tik-tak, kao strastveni eksploziv u rukavicama, prema njenoj estetici peškocvetne osobe.

*Zaustavi vreme u svojim rukama,
učini da ova noć večno traje.
Da on nikad ne ode od mene,
da nikad ne svane.**

* Poznati bolero „Sat” (Reloj) meksičkog kantautora Roberta Kantorala. (Prim. prev.)

Dobro, dobro, nije to ništa. Pa se odvojila od njega tog prvog puta kad mu je bila toliko blizu. Izvukla se glumeći uzbuđenje i izbegla da on oseti drhtaj njene krilate i nemoguće žudnje. Izgleda da voliš cveće, čula ga je već sa udaljenosti. Voliš li prirodu? Mogla bi sutra da mi praviš društvo da odemo u Kahon del Majpo. Moram da napravim herbarijum za čas botanike. Nabaviću auto, pa idemo. Šta kažeš?

Još je osećala stisak njegove šake na kukovima. Ostala je zatravljena, opijena, kao prava devojčica pred livadom žutih cvetova. A dugo pošto je Karlos otišao, odgovorila je hoću da pođem, naravno. Trebalo bi da skuvam pile i jaja za piknik i da ponesem onaj božanstveni stolnjak izvezen pticama i anđelčićima, i da kupim baterije za radio da slušamo muziku, i možda loptu da se Karlos zabavlja šutirajući je. Kao i jednu knjigu. Ne, bolje časopis da ga nehajno i dokono listam na tom velikom zelenom tepihu. Prizor gotovo naslikan, kao na onom starom kalendaru na kome se devojčica s uvojcima odmara na svojoj ukруг rasprostrtoj suknji. Tek malčice zaštićena širokim žutim šeširom i suncobranom boje šampanjca koji se slaže s velikim volanom njene haljine. A u pozadini, sasvim u pozadini, gotovo stopljen s plavičastim brdima, posmatra je vojnik na konju sa šiltkapom ukrašenom setnim perjem. Ali ne, Karlos je bio muškarac, i to vrlo ozbiljan, i ona ga neće postideti estradnim pederlucima niti kićankama kankan ludaje. Neće upropastiti šetnju podležući iskušenju da iskoristi taj lepi žuti

šešir, širokog oboda, s trakom na tufne. Taj čudesni šešir koji joj je tako dobro stajao, koji nikad nije stavila jer je nikad nijedan muškarac nije pozvao da provedu dan u prirodi. Za svaki slučaj, ako mnogo duva vetar, ako sunce jako peče, da zaštiti kožu, mislim ja...

*Jer jesi i bićeš moja duša,
sunčani dan, to si ti.**

Gotovo da nije spavala cele noći prevrćući se, uznemirena od uzbuđenja i od te eksplozije koja je poremetila njenu idiličnu razglednicu. Već je bila na nogama kad je stigao Karlos u puloveru boje bibera, kose još crnje, mokre posle tuširanja. Jesi li spreman? Nema mnogo vremena, treba da vratim auto u šest. Napravio si hranu. Piletinu. Od vazduha u prirodi se ogladni. Zar ne? Ja ću je sneti, ne brini, čekam te u autu. Ne drmaj toliko korpu, razbiće se jaja. Čekaj malo, čaše, salвете, so, hleb, radio. Pazi, ne luduj, piće. Kao dete je, rekla je sebi dok je preturala po stvarima tražeći žuti šešir, bila je sigurna da ga je stavila tamo, na one kutije, s čipkanim rukavicama, takođe žutim, i s crnim svetlucavim naočarima kao Džejn Mensfild u onom filmu, bila je sigurna da su tamo, lepo sklonjeni, ali ih je pokazivala tolikim prijateljicama, a ludaje su bile takvi lopovi, toliko prepredene, toliko zavidne, i to trubljenje auta koje je doziva. Evo idem, ljubavi...

* Iz pesme „Sunčani dan” („Un día de sol”) gore pomenu-
te čileanske kantautorke Sesilije. (Prim. prev.)